

عنوان مقاله:

بررسی مبنای مسیولیت پزشک در حقوق ایران و فقه امامیه

محل انتشار:

کنفرانس جهانی روانشناسی و علوم تربیتی، حقوق و علوم اجتماعی در آغاز هزاره سوم (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

محمد مهدی میرجلیلی - دانشجوی کارشناسی ارشد حقوق خصوصی دانشگاه امام صادق (ع)

مسعود حسن آبادی - دانشجوی دکتری حقوق عمومی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

نظر به اهمیت طباطب در جامعه کنونی و عواقب گوناگون ناشی از آن، قانون گذار به وضع قوانینی در این زمینه اقدام نموده است. با تصویب قانون مجازات اسلامی جدید در سال 1392، مسیولیت یا همان ضمان طبیب با تغییراتی همراه بود. به عبارت دیگر قانون گذار در این زمینه موضع جدیدی را اتخاذ نمود که با قانون قبل متفاوت است. این اتخاذ تصمیم را می توان به نوعی مخالف با نظریه مشهور فقها در باب ضمان طبیب دانست. به عبارت دیگر در مورد ضمان طبیب در فقه دو نظر عمده وجود دارد که یکی قول مشهور فقهاست که قایل به مسیولیت محض و به نوعی قایل به مسیولیت مطلق پزشک در انجام اعمال پزشکی می باشد. در مقابل، قول غیر مشهور فقها وجود دارد که طبیب را در صورتی مسیول اعمال پزشکی خویش میدانند که در کار خویش تقصیر نموده باشد. آنچه که از قانون جدید مجازات اسلامی برداشتمی شود، تبعیت از قول غیر مشهور فقهای امامیه است. با توجه به ویژگی های حرفه پزشکی و رشد چشمگیر آن و لزوم رشد هرچه بیشتر آن، نظریه فوق میتواند برای پزشکان گامی مثبت ارزیابی شود و به آنها اجازه دهد دست به اعمالی بزنند که در صورت عدم تقصیر، ضمانت برای آنها به دنبال نداشته باشد. در این پژوهش سعی خواهیم کرد به بررسی تغییرات قانون مجازات اسلامی جدید و مبنای آن، در زمینه مسیولیت پزشک بپردازیم.

کلمات کلیدی:

پزشک، مسیولیت، تقصیر، مسیولیت محض، برایت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/592398>

